

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Idy Hanzelovej, v právnej veci navrhovateľa: **R. G.**, *zastúpený Centrom právnej pomoci*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-654-16/PO-Ž-2008 zo dňa 30. decembra 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 Sz 6/2009-31 zo dňa 21. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 Sz 6/2009-31 zo dňa 21. apríla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-654-16/PO-Ž-2008 zo dňa 30. decembra 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa sa jedná o nedôveryhodnú osobu, ktorá nesplnila podmienky pre udelenie azylu

na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany je vecne správne a v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zo zákona o azyle.

Vo vzťahu k humanitným dôvodom, na ktoré sa navrhovateľ odvolával až v opravnom prostriedku, krajský súd uviedol, že pokiaľ by boli v priebehu administratívneho konania navrhovateľom takéto dôvody tvrdené, v odôvodnení rozhodnutia by odporca musel k nim zaujať stanovisko, a teda náležite odôvodniť, prečo azyl z humanitných dôvodov neudelil. Navrhovateľ však v konaní pred odporcom nežiadal o udelenie azylu z humanitných dôvodov, teda pokiaľ odporca napriek neexistencii objektívnych dôvodov pre udelenie azylu nezistil vzhľadom na chýbajúce predchádzajúce tvrdenie navrhovateľa o ich existencii žiadnu subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, a z tohto dôvodu úvahu k takejto okolnosti nerozviadol, nepochybil.

Krajský súd uviedol, že odporca postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel dôvod ani pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona o azyle, pretože nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Odporca nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by navrhovateľovi v súvislosti s týmito dôvodmi hrozilo nebezpečenstvo prenasledovania v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu. Preto možno podľa krajského súdu predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu mu žiadne prenasledovanie nehrozí, prípadne nehrozí mu, že by mal byť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom zástupcu v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že navrhol rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že navrhovateľ spĺňa podmienky pre udelenie azylu a doplnkovej ochrany, pričom rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho

posúdenia veci. Zdôraznil, že v konaní o udelenie azylu uviedol, že v krajine pôvodu sa necítil bezpečne, mal sociálne problémy v miestnej hinduistickej komunite, a preto žiadal o azyl. Od roku 1997 je členom Národnej demokratickej strany (RPP). Jeho úlohou bolo vykonávať nábor. V roku 2002 bol zadržaný vládnu armádou, ktorá ho obvinila z podpory maoistov. Zadržaný bol 15 dní. Maoisti ho naopak obviňovali zo spolupráce s armádou. Navrhovateľov otec bol tiež členom RPP, v roku 2005 bol zabitý maoistami. Po jeho smrti bol navrhovateľ s matkou vylúčený z dedinského hinduistického spoločenstva kvôli údajnému cudzoložstvu navrhovateľovho otca. Dedinčania im bránili jesť a piť za spoločným stolom spoločenstva. Z uvedených dôvodov krajinu pôvodu opustil. Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že situácia, v ktorej sa nachádzal vo svojej krajine spĺňa definíciu prenasledovania v zmysle § 2 písm. d) bodu 1 zákona o azyle, pričom za pôvodcov prenasledovania považuje jednak štátnu moc prostredníctvom vládnej armády, jednak neštátnych pôvodcov, t.j. domácich ozbrojených skupín maoistov, ktorí sa medzičasom stali vládnu stranou.

Navrhovateľ poukázal na to, že v opravnom prostriedku uviedol, že v dôsledku súčasného politického vplyvu maoistov v najvyšších štátnych orgánoch, štát nie je schopný, resp. ochotný poskytnúť mu ochranu pred týmto prenasledovaním. Navrhovateľ tiež poukázal na správy mimovládnych organizácií, ktoré uvedené skutočnosti potvrdzujú, a na ktoré poukazoval už v konaní pred krajským súdom.

Odporcovi vyčítal, že sa dostatočne nezaoberal dôvodmi navrhovateľa, ktoré prezentoval v administratívnom konaní, najmä navrhovateľa podrobne nevypočul na problémy s maositami, najmä v spojení s informáciami o krajine pôvodu a o prevzatí moci maosiatmi, čím porušil § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Podľa navrhovateľa odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci, a preto navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. K námietkam nedostatočne zisteného stavu veci uviedol, že odporca sa zaoberal všetkými dôvodmi, ktoré navrhovateľ na podporu svojej žiadosti o azyl uviedol, pričom zdôraznil, že povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 Správneho poriadku má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu konania uviedol. Odporca opätovne poukázal na nedôveryhodnosť navrhovateľa, ktorý v priebehu oboch azylových konaní uvádzal rôznu identitu a štátnu príslušnosť, čo výrazne spochybňuje aj pravdivosť jeho tvrdení počas azylového konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 04.08.2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 01.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (informácie získal z internetových stránok www.businessinfo.cz – Nepál z 07.11.2008, www.freebsd.info.sk/hinduizmus.htm), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 07.10.2008 navrhovateľ uviedol, že krajinu pôvodu opustil, pretože mal problémy sociálne a s maostami. Dedičania spoločenstva hindi ho spolu s matkou vylúčili z hindi spoločenstva po smrti otca, nedovili im piť a jesť za spoločným stolom spoločenstva, taktiež im fyzicky bránili piť vodu. Podľa náboženstva, ktorého je vyznania, vylúčení ľudia nemôžu chodiť na spoločné stretnutia, svadby. Dôvodom bolo, že spoločenstvo obvinilo otca z cudzoložstva. Problémy s maositami spočívali v tom, že ho obviňovali zo spolupráce s armádou a armáda ho obviňovala zo spolupráce s maositami. V roku 2002 bol zadržaný vládnu armádou, ktorá ho obvinila z podpory maoistov. Zadržaný bol 15 dní. Od roku 1997 je členom Národnej demokratickej strany (RPP). Jeho úlohou bolo vykonávať nábor.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že vychádzal z tvrdení navrhovateľa, že bol políciou obvinený za podporu maoistov, bol zadržaný a vypočúvaný. Z takého konania polície nemožno podľa odporcu vyvodiť záver, že bolo voči navrhovateľovi vyvíjané závažné alebo opakované konanie spôsobujúce ohrozenia života alebo slobody alebo iné konanie spôsobujúce psychický nátlak, podporované alebo trpené štátnymi orgánmi v krajine pôvodu. Odporca poukázal na správy o krajine pôvodu, ktoré že uzavretím mierovej dohody medzi maoistami a Alianciou siedmych strán v novembri 2006, ktorá povstalcem umožnila podieľať sa na vláde a oficiálne ukončila 10 ročnú občiansku vojnu, sa situácia v krajine pôvodu zmenila. S odkazom na správu Human Rights Watch, Nepál za rok 2008, odporca poukázal na to, že v súčasnosti nie je známe, že by organizácie napojené na maositickú Komunistickú stranu Nepálu prenasledovali a sa zameriavali na osoby, ktoré utiekli alebo sa premiestnili do údolia Káthmandu alebo do hlavných mestských centier. Vnútorne presídlené osoby, ktoré utiekli počas konfliktu, naďalej bezpečne žijú v mestských oblastiach a okresných centrách po celej krajine. Odporca poukázal tiež na informácie o krajine pôvodu, ktoré potvrdzujú, že tradície vnútornej a vonkajšej migrácie sú v Nepále dobre vytvorené a osoby z komunit takmer po celej krajine migrujú po krajine relatívne často a s malými obmedzeniami.

Odporca tiež poukázal na to, že navrhovateľ nepožiadal o azyl v Rusku, ani v Poľsku, pretože jeho cieľom bolo dostať sa do Talianska. Odporca poukázal napokon na nedôveryhodnosť navrhovateľa, ktorú vyvodil z toho, že v čase vstupu na územie SR vystupoval pod rôznymi menami, menil svoj dátum narodenia, národnosť, štátnu príslušnosť ako aj dôvody žiadosti o azyl. Analýzou prípadu dospel k záveru, že navrhovateľ je nedôveryhodnou osobou, ktorá opustila krajinu pôvodu s cieľom hľadania čo možno najlepších sociálno-ekonomických podmienok.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a §10 zákona o azyly, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám

domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo, že v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zo zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Odporca správne vychádzal z tvrdení navrhovateľa, ktoré dôvodne vyhodnotil za nerelevantné v zmysle zákona o azyle, pretože ako správne uviedol aj krajský súd v prípade navrhovateľa, zo zadržania navrhovateľa z roku 2002 pre podozrenie zo spolupráce s maoistami a z vylúčenia navrhovateľa a jeho matky z miestneho spoločenstva nemožno vyvodiť záver, že bolo voči navrhovateľovi vyvíjané závažné alebo opakované konanie spôsobujúce ohrozenie života alebo slobody alebo iné konanie spôsobujúce psychický nátlak, podporované alebo trpené štátnymi orgánmi v krajine pôvodu. V tejto súvislosti odporca podrobne konfrontoval tieto tvrdenia navrhovateľa s informáciami o krajine pôvodu a pokiaľ dospel k záveru, že vzhľadom na aktuálne informácie o krajine pôvodu, ktoré v rozhodnutí popísal, bolo možné súhlasiť s názorom odporcu, že v predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

I keď dôvodom neudelenia azylu a doplnkovej ochrany navrhovateľovi bolo primárne nesplnenie zákonných podmienok, so záverom ktorým bolo potrebné súhlasiť, odporca správne poukázal na to, že pri posudzovaní jeho žiadosti vychádzal aj z vyhodnotenia jeho osoby ako nedôveryhodnej. Z obsahu administratívneho spisu je totiž zrejmé, že navrhovateľ v priebehu administratívneho konania vystupoval pod inou identitou - Raju Bhatrai, nar. 10.10.1982 štátnej príslušnosti Bhután – (konanie pod Č.p: MU 2232/PO-Ž/2007 bolo dňa 22.10.2007 zastavené z dôvodu, že navrhovateľ svojvoľne opustil pobytový tábor), udával iné dôvody žiadosti o azyl - náboženské, tvrdil, že nie členom žiadnej politickej strany.

Táto okolnosť mala preto bezpochyby význam pri posudzovaní žiadosti navrhovateľa o azyl a keďže odvolací súd sa s vyhodnotením navrhovateľa ako osoby nedôveryhodnej stotožnil, vyhodnotil odvolacie námietky navrhovateľa z pohľadu namietaného nedostatočne zisteného skutkového stavu a porušenia § 32 Správneho poriadku za irelevantné.

Konanie o azyle je osobité totiž najmä tým, že žiadateľ je spravidla v dôkaznej núdzi, nie je schopný podprieť svoje vyhlásenia dokladmi alebo inými dôkazmi, preto posúdenie dôveryhodnosti príbehu, ktorý predostiera odporcovi, závisí

predovšetkým od posúdenia dôveryhodnosti jeho osoby, ktorú si odporca o navrhovateľovi vytvára v priebehu celého administratívneho konania.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. **Na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.**

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu, s prihliadnutím na okolnosť, ako je napr., či navrhovateľ vystupuje pod rovnakou identitou v priebehu azylového konania. Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že navrhovateľ v priebehu dvoch azylových konaní vystupoval pod inou identitou, uvádzal iný dátum narodenia, inú štátnu príslušnosť, iné dôvody žiadosti o azyl. Po podaní prvej žiadosti opustil pobytový tábor a po vrátení zo Švédska vystupuje pod menom G. R.. Táto okolnosť objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany a mala význam aj pri vyhodnotení odvolacích námietok navrhovateľa, ktoré odvolací súd vyhodnotil za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ako aj rozhodnutia odporcu.

So závermi krajského súdu, ktorý sa s právnym názorom odporcu stotožnil nemá žiadne výhrady ani odvolací súd a v podrobnostiach na tieto správne závery odkazuje. Za dôležité považuje zdôrazniť, že námietky právneho zástupcu navrhovateľa uplatnené v odvolacom konaní neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané, či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej

ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, resp. doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 4. augusta 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová